

Avançament editorial 'L'Avui: 50 anys, 11 directors'

Política, economia, cultura, i interpretació

Albert Viladot va aplicar un projecte canònic, amb especial atenció en la política i l'economia. Periodisme aclaridor en la màxima expressió, fins i tot saberut o per a l'elit cultural. Morí en plena evolució del diari

El director Viladot aplicà un projecte periodístic cartesià, interpretatiu i enfocat en la política. Els periodistes Lluís Martínez i Carles Sabaté detallen en el capítol alguns dels seus projectes de llarg abast, com la potenciació del suplement Cultura. La seva mort va consternar la redacció: la seva cadira buida durant setmanes... En va prendre el relleu Vicenç Villatoro, que s'hi havia incorporat feia poc

Albert Viladot al seu despatx de l'Avui, a la redacció del carrer del Consell de Cent, l'any 1992 ■ ROBERT RAMOS

El projecte d'Albert Viladot és acostar el disseny i el contingut del diari a un model canònic i alhora més modern, adreçat a un públic ampli. Viladot vol un diari interpretatiu i seriós. La línia de l'antecessor serà bandejada. Hi ha un canvi de rumb de 180 graus. L'únic que es mantindrà serà el nord. És a dir, el catalanisme. Viladot, gens amic de les excentricitats ni de les ocurrencies, reorganitza la redacció i, amb el temps, impulsa més projectes editorials. L'objectiu, s'afirma llavors, és fer un diari semblant a *La Vanguardia* però en català. Però amb això no n'hi ha prou per acontentar el lector fidel de l'Avui, recuperar els desencisats i captar-ne de nous. A més, en multiplicarà l'oferta. Però no de qualsevol manera. Ha de ser una operació ben calculada. Més pàgines d'informació, però també suplementes sectorials i temàtics. Però, sobretot, Viladot no es precipitarà ni

estirarà més el braç que la màniga, perquè aquesta conducta només ha portat perjudicis a l'Avui. Sobre aquests eixos, entre d'altres, es confia a donar la batalla de la competitivitat, concepte que ja comença a treure el nas i que farà fortuna durant els anys 90, fins a transformar-se en un tòpic publicitari... Viladot fa endreça. Impulsa i defensa noves contractacions, sobretot per reforçar la secció de política catalana i d'economia. Però mai abans de tenir el pressupost necessari per fer-ho. ...El gran esforç material consisteix en l'adquisició d'una ampliació per a la rotativa de Badalona. Amb la reunificació d'Alemanya, el Partit Comunista de la part oriental s'ha venut la rotativa, que és de la mateixa marca que la de l'Avui, una Gma-Levey. No és la millor del mercat, però sí la que Premsa Catalana es pot permetre per augmentar la paginació més enllà del límit de 561

Títol: L'Avui: 50 anys, 11 directors

Autoria: Exdirectors de l'Avui

Editorial: El Punt Avui i Cossetània Edicions

Pàgines: 238

Preu: 22 euros

Presentació: Barcelona. Palau Robert. 9 d'abril, 18 h

introduir-hi color. És el primer pas, seguit d'uns altres, per aconseguir un producte més atractiu. A principis del 1990, Viladot transforma les pàgines de Cultura del dominical en un suplement segregat que posa en mans del periodista i poeta David Castillo. Aquest suplement es convertirà ràpidament en una publicació de referència en el món cultural, com ho prova el fet que altres mitjans el copiaran sense amagar-se'n gaire...

...Una de les crisis del diari, entenen com a tal un enfrontament de la direcció amb l'editor Max Cahner i Salvador Cardús –que s'hi havia incorporat el 1989 com a cap d'Opinió amb el vistiplau de l'editor–, es produeix el juliol del 1991. N'hi havia hagut abans per la guerra del golf Pèrsic, o la incorporació d'artistes clarament independentistes, o pel tractament periodístic cap a ERC... Però en la del 1991 Viladot i Cahner coincideixen que el punt de fricció és Cardús, que havia demanat de plegar, també. Acorden un reconvi, però cadascú té el seu candidat i cap dels dos accepta el de la part contrària. Fins que al final arriben a un de consens: Vicenç Villatoro. És un nom que agrada a tots dos. Albert Viladot el coneix de la Fundació Acta i sap que la seva visió ideològica i la d'ell mateix no són plenament coincidents però tampoc oposades. A més, Villatoro és amic de tots els implicats en la crisi. Una oportunitat única per solucionar el conflicte. Villatoro s'hi incorpora efectivament l'1 d'agost del 1991, i ho farà amb el càrrec de director adjunt d'Opinió. Ara bé: en el document en què Lluís de Carreras comunica el nomenament de Villatoro, s'explicita: "Realitzarà les funcions que li encomani el director i el substituirà en cas d'absència", competència que se li atribueix per indicació de Cahner i Viladot...

...La salut de Viladot era fràgil. Quan tenia 31 anys i treballava a TV3, va patir un episodi de limfoma de Hodgkin. Va ser tractat i semblava que la malaltia havia entrat en remissió. Però no tindrà temps per acabar de desenvolupar el projecte per enlairar l'Avui, perquè mor el 9 de febrer del 1993. L'ambient al consell de redacció és desolador. És difícil fer-se a la idea que mai més veurà l'Albert Viladot. Villatoro, ara com a director en funcions, s'asseu en un lateral de la taula, el lloc on seia des del primer dia. La cadira de l'Albert romandrà buida i vacant durant setmanes. ■